

Biskopen Martin Modéus ser tillbaka – och blickar framåt

Stiftssidan avslutar året med en intervju med biskop Martin Modéus. Hur har kyrkan klarat pandemin så långt? Och vad kan vi vänta oss under 2022?

Biskop Martin, när är pandemin över?

– Det vet vi inte. Just nu ser vi ökad smittspridning och en återgång till restriktioner. Jag tror inte att pandemin kommer att gå över på många år i våra hjärtan. Dels sätter den spår i att människor varit väldigt sjuka, dels i att många fortfarande lider svårt av post-covid. Dessutom har många förlorat sina anhöriga, och inte kunnat ta avsked och sörja på det sätt som vi är vana vid.

Hur skulle du säga att kyrkan generellt och vi i Linköpings stift har skött oss och klarat oss under pandemin tills nu?

– Jag tycker att vi har visat förmåga till improvisation, och på många goda sätt försökt hantera situationen. Vi har vandrat i okänt land och fått pröva oss fram. I vissa fall har vi kanske prövat för mycket, och i vissa fall har vi prövat för lite. I vissa fall har vi gått vilse och i andra fall hittat nya sätt att vara kyrka.

Kan man plocka fram ett gott och ett dåligt exempel på vad som har gjorts och hänt under den här tiden, och som du har sett?

– Det goda som först kommer för mig är hur snabb kyrkan var att ställa om i diakonal riktning, med handlandet av matkassar, med den oerhörda uppfinningsrikedomen – och att ringa till människor som riskerade att bli ensamma. Det har ringts oerhört många samtal.

Dåliga exempel är svåra att peka på, för jag tycker inte att det är rätt att peka ut saker som dåliga när människor prövar med ärligt hjärta. Vi måste se det som inte blivit så bra som ett erfarenhetsinhämtande och lära oss av det. Så har jag själv gjort när jag rannsakat mitt eget sätt att tänka och agera.

Och svårigheterna har varit många, inte minst kring guds-

På biskopens tjänsterum finns fyra bilder av ekorrar med påskriften glädje, befrielse, äkthet och nåd. Martin Modéus är en entusiastisk naturfotograf som nyligen publicerat fotoboken "Bildrikt talat".

tjänsterna – hur vi skulle fira eller inte fira gudstjänst. Det har att göra med att omständigheterna varit så olika. Vi har stora pastorat och små pastorat, stora kyrkor med lite folk och små kyrkor med mycket folk. Vad är att "sitta nära"?

Inte minst i början var så mycket osäkert. När man inte vet hur sjukdomen smittar, hur hanterar man smitta då? Det var en svår tid framför allt i början. I detta vill jag gärna lyfta fram kyrkoherdarna. De har gjort ett oerhört gott arbete i ett svårt läge, helt enkelt, och många, många i personalen har gjort oerhörda insatser.

Något som man hör på sina håll är att gudstjänstlivet har fått sig en rejäl törn därför att man har tagit bort de fysiska gudstjänsterna under en lång tid och sedan är det svårt att återvända till där vi var innan pandemin. Många

Jag hoppas att vi bär med oss erfarenheterna in i arbetet med kyrkan i framtiden, för jag tror att det är en av poängerna: att betona att vi står stadigt.

FOTO: SVENSKA KYRKAN

av de mest trogna gudstjänstbesökarna gick också bort i sjukdomen.

– Det här att gudstjänstvanan är bruten, det tror jag faktiskt är för tidigt att säga. Och jag tror personligen inte att det är så. Jag tror att folk hittade nya vanor, och eftersom det var så lång tid så hittade man förmodligen vanor som man trivs med. Samtidigt hör jag ju också en oerhörd glädje över att få gå i kyrkan, sjunga tillsammans, gå till nattvarden. Att många har gått bort är förstås så, och inte minst i mindre församlingar kan det ju slå rätt stora hål om det är nyckelpersoner. Från en del håll har jag också hört att somliga ideella kanske redan hade börjat känna att de ville sluta, och i och med pandemin så kom det naturligt att göra det. Man tycker sig helt enkelt ha gjort sitt. På en del ställen har man haft svårt att fylla luckorna. På andra

ställen innebär det att nya har klivit fram.

När detta publiceras är det julafton i morgon. Vad tar vi med oss in i julen detta år?

– Guds närvaro i det sårbara livet – den sårbarheten som vi blivit så medvetna om. En del av vår tro, är att vi ofta ser Gud som tydligast i nöden, i korset, i det brustna livet. Kanske är det därför somliga hittar tro, hittar andlighet i nöden. Plötsligt öppnas nya dörrar, plötsligt ser man nya perspektiv. Plötsligt upptäcker man något som man inte tänkt eller sett förut.

Din egen jul i år, hur tillbringar du den?

– Jag hoppas fortfarande på att fira jul som vanligt. I så fall innebär det besök av några ur den yngre generationen och att jag kommer att leda mässan i domkyrkan på julafton. Förra julen var ju så starkt präglad av corona. Det var både en glädjens jul – Jesu födelse är en glädje även om firandet blir annorlunda – men också en förlustens jul. Traditioner byggs ju av väldigt fysiska beståndsdelar. Det är musik och det är kläder och det är miljö och saker vi gör tillsammans, och mycket av det där fanns inte då. Hur det blir i år får den närmaste tiden utvisa.

Hur står vi rustade egentligen inför nästa år?

– Kyrkan har rätt så robusta organisationer så praktiskt sett tror jag vi är ungefär där vi var förut. Vi står stadigt. Jag hoppas att vi bär med oss erfarenheterna in i arbetet med kyrkan i framtiden, för jag tror att det är en av poängerna: att betona att vi står stadigt. Det ger en plattform för att arbeta för kyrkan i rörelse, en kyrka för framtiden. Och det behöver vi. Vad är det att vara kyrka i ett postmodernt, dynamiskt, digitalt samhälle? Hur låter förkunnelsen där och hur ser diakonin ut där? Och hur hjälps vi åt att göra Kristus synlig i allt som är.

TEXT OCH FOTO
MAX WAHLUND

